

Jeroen

Copywriter, woordvoerder, journalist, ghost-writer, dichter ... Het cv van **Jeroen Vermeiren** (48) is een bonte verzameling stielen. Als single papa van een zoon (13) laat hij graag een tegendraadse ballon op over relaties en ouderschap.

Je! Bent! Het! Echt!

Het is 7.20 uur en buiten zingt de ochtend. Er wordt op de deur van mijn ziekenhuiskamer geklopt. Een verpleegster piept naar binnen. “Goeiemorgen, mag ik je loskoppelen”, vraagt ze voorzichtig. “Goeiemorgen”, antwoord ik met een lach van oor tot oor. “Het zal wel zijn dat je mij mag loskoppelen! Kom, en bevrijd mij!”

Ik heb de hele nacht aan een resem elektroden gelegen. Als het goed is, hebben die een berg gegevens verzameld. Van hersengolven tot hartslag, van spierspasmen tot zuurstofgehalte in het bloed. Een stethoscoop – vastgekleefd in mijn hals – heeft mijn ademhaling geregistreerd. Een nachtcamera heeft mij ook de hele tijd gefilmd. Een slaaponderzoek noemen ze zoiets en masturberen zit er niet in.

Maar terug naar de verpleegster. “Amai, je bent de vijfde kamer die ik aandoe en dit is de eerste keer dat ik niet word afgesnauwd.” Ik kijk oprecht verbaasd. Als zoon van een verpleegster op rust heb ik diep respect en tonnen waardering voor mensen die in de zorgsector werken. En al zeker na de coronawaanzin van de voorbije jaren. “Geen gemopper hier”, verzeker ik haar. “Ik ben blij je te zien!” Ik meen wat ik zeg en installeer mij op de rand van het bed, waarop de verpleegster alle draden omzichtig begint los te koppelen. “Niet schrikken”, zegt ze wanneer ze de stevig vastgekleefde stethoscoop wil verwijderen. Dat er wat baardharen zullen

meekomen, klinkt het. Ik stel haar gerust. Er zijn erger dingen dan een kort waxmomentje. Na twintig minuten zie ik er niet meer uit als een alien. Ik herken mezelf weer in de spiegeling van het venster-raam. De verpleegster herkent mij ook. “Maar!”, kirt ze. “Het is Jeroen van NINA! Jij schrijft wekelijks die column. O, ik lees dat zo graag. ’t Is het eerste wat ik doe op zaterdag. Dat is mijn momentje.”

Ik moet lachen. Aan deze kant van het papier zit je toch vooral te schrijven voor een anonieme massa daarbuiten. Maar plots krijgt ‘de lezer’ een gezicht. Een vriendelijk gezicht. Ik ga niet flauw doen: ik vind het heerlijk. Even later komt een andere verpleegster koffie en ontbijt brengen. “Je bent het écht!” zegt ze. “Ik dacht dat mijn collega een grapje maakte. Maar! Je! Bent! Het! Echt! Van pure consternatie stort ze een halve kop koffie over haar maagdelijk witte schort. Ze kijkt wat bedeesd naar haar tenue. “Ja lap, dat wordt omkleden”, zegt ze. Ze dept de plas koffie op de vloer weg, schenkt mij nog een warme glimlach en rept zich dan naar buiten.

Een slaaponderzoek is niet meteen een pretje, maar nu ook weer niet het einde van de wereld. Waarom zou je het zorgpersoneel de neus afbijten? Zoveel zure Vlamingen. Dát deel van ons volkje dat ook online kwistig giftige reacties sproeit. Ik krijg de schijterij van zurigheid en al helemaal van venijn. Loop heen, daarmee. Verdwij. ■